

[Sinnbeck.]

ligt med den voksende musikinteresse. Jeg tror, det er rigtigt, at musikken vel aldrig har været folkeejede i samme grad som i dag. Det kan nok have visse minusser her og dér, når vi drøfter poppolitikken, nej, undskyld, popmusikken — og det gør man jo meget i øjeblikket. Det, det kommer an på, er, at vi får den bedst mulige uddannelse på dette område, og det vil venstre gerne være med til. Vi vil også gerne være med i et arbejde for at støtte de tre andre provinskonservatorier, konservatorierne i Esbjerg, Ålborg og Odense.

Vi tilsiger grundig udvalgsbehandling.

**Ellen Strange Petersen:** Jeg vil gerne give tilslutning til, at staten overtager Det jyske Musikkonservatorium i Århus, ud fra den forudsætning, at denne uddannelsesanstalt får samme status som det kgl. danske musikkonservatorium i København.

Der vil nok fra nogle steder i provinsen blive rejst det spørgsmål, hvorfor dette lovforslag kun omhandler konservatoriet i Århus, medens de øvrige provinskonservatorier i Ålborg, Odense og Esbjerg kun er nævnt i bemærkningerne til lovforslaget. Jeg må hertil sige, at Det jyske Musikkonservatoriums udbygning og dets placering ved Århus universitet gør det berettiget, at man giver denne institution en særstilling i forhold til de tre andre i provinsen, men i øvrigt mener jeg, man bør se nærmere på disses forhold i et folketingsudvalg.

Jeg finder det uheldigt, at lovforslagets § 2 er udformet som en bemyndigelse til ministeren for kulturelle anliggender til at fastsætte reglerne for Det jyske Musikkonservatoriums undervisning og virksomhed i øvrigt, medens det, der burde være optaget i lovforslaget, må søges i bemærkningerne til lovforslaget — kædet sammen med bemærkninger om de øvrige konservatorier i landet — eller må søges i musikkommissionens betænkning af 1962, der er grundlaget for lovforslaget.

Det er musikkommissionen, der har foreslået, at staten skulle overtage konservatoriet i Århus. Konservatoriet, der har været selvejende siden 1932, er indforstået med, at værdierne i bygning og inventar, for i alt ca. 1/2 mill. kr., overgår til staten.

I forvejen betaler staten hele driften, og det ser ikke ud til, at ejerskiftet behøver at betyde nogen væsentlig merudgift. Den nuværende leder er over 70 år og vil snart trække sig tilbage. Til den kommende leder skal der efter lovforslaget oprettes et professorat, og det foreslås, at nogle af de øvrige lærerstillinger omdannes til docenturer. For en ordens skyld anmoder jeg om, at vi i udvalget får en nøjere redegørelse for, hvilke udgiftsstigninger lovforslaget yderligere vil medføre. Men jeg går ud fra, at den omstændighed, at de øvrige provinskonservatorier ikke er medtaget i lovforslaget, er udtryk for, at den højtærede minister for kulturelle anliggender har overvejet landets øjeblikkelige økonomiske situation og besluttet at gå forsigtigt frem.

Den højtærede minister har i sin fremsættelse lagt stærk vægt på musikkonservatoriernes placering i vort kulturelle liv. Det er klart, siger den højtærede minister — hvis jeg må have lov til at citere —:

„at konservatoriernes virksomhed er et af fundamentene for det almene musikliv, og at tilfredsstillende konservatorieforhold er en forudsætning for udviklingen af et rigere musikliv, der kan bringe alle dele af befolkningen i kontakt med musikkens kunst.“

Og den højtærede minister fortsætter:

„Der har i de senere år kunnet spores en voksende forståelse for musikkens værdi som almen kulturfaktor, og hertil har den tekniske udvikling i væsentlig grad bidraget ved fremkomsten af massekommunikationsmidler som radio, fjernsyn, grammofon og båndafspilningsapparater, som i hidtil ukendt målestok bringer musikken ud til alle kredse.“

Jeg ved ikke, om den højtærede minister i særlig grad tænker på nyskabelsen P 3 i radioen som almen kulturfaktor. Når man hører sange, vulgære og banale indtil det ulidelige som f. eks. „Moster i Skåne“ eller „Det kilder, det kilder“, føler man i hvert fald ikke trang til at takke ministeren for hans kulturfremstød.

Ministeren taler også om befolkningens musikalske aktivitet i den øgede fritid som en faktor, der har betydning for musikkonservatoriernes standard. Jeg vil imidlertid gerne heroverfor fremhæve, at det, der her er tale om, er en uddannelsesinstitution,